

Розділ 16

Розділ 16 НАСТУПНОГО РАНКУ

Джорджа сиділа біля вікна на банкетці й не знала, що під сидінням безслідно зникли ті, кого вона шукала, аж поки почула слабкий звук в коридорі.

Дівчинка блискавкою сховалася під ліжку. Хтось крався довгим коридором!

Джорджа тихо лежала на підлозі, трохи піднявши ковдру, аби підглядіти, хто там. Дивовижні речі кояться сьогодні вночі!

Хтось увійшов у двері. Зупинився, щоб роздивитись і послухати. Потім підкрався до банкетки.

Джорджа слухала й спостерігала, напружуючи очі в темряві. Вона розрізняла якісь обриси на тлі сірого квадрата вікна. Невідомий схилився над банкеткою.

Він давав собі раду без світла. Джорджа розчула дивні звуки. Спершу приходень пальцями обстукав опущене сидіння. Потім почулися легке дзвякання металу і слабе потріскування. Джорджа не уявляла собі, що цей чоловік — якщо це чоловік — тут робить.

Хвилин п'ять приходень порпався у темряві. Потім пішов геть так само тихо, як і увійшов. Джорджа не могла позбутися думки, що це Блок, хоча його обриси на темно-сірому тлі вікна розпізнати було важко. Але разочок він кахикнув так, як кахикав Блок. Це має бути

Блок! Але що він робить уночі на банкетці в батьковій кімнаті?

Джорджі здавалося, що це поганий сон. Ланцюжок безглузвих і дивовижних подій! Де її батько? Може, він вийшов з кімнати й блукає по дому? Де Смоляний і чому він кричав? Він би, далебі, так не кричав, якби її батько спав у кімнаті!

Джорджа вся у дрижаках ще трохи полежала під ліжком. Потім обережно вилізла з-під нього й вийшла за двері. Прокралася до кінця довгого коридора, відчинила двері на сходи і визирнула — в усьому будинку було темно. До Джорджі долинали якісь слабкі звуки: деренчали шибки, порипували меблі... але більш нічого.

Одна думка не йшла їй з голови: мерщій дістатися до кімнати хлопців і розповісти їм про всі дивні події. Вона перейшла сходовий майданчик і прослизнула до кімнати Джуліана. Дік із Джуліаном ще, звичайно, не спали й чекали, коли Смоляний повернеться разом з Тіммі й Джорджею.

Але з'явилася сама Джорджа. Перелякана Джорджа, яка мала розповісти дивовижні речі. Вона накрилася периною на ліжку Джуліана й пошепки розповіла про свої пригоди..

Хлопці були приголомшені. Дядько Квентін зник! Смоляний зник! Хтось потайки пробирається в кімнату і порається з банкеткою! Що все це означає?

— Ми зараз всі разом вирушимо до кімнати дядька Квентіна, — нарешті вирішив Джуліан, одягаючи халат і розшукуючи свої капці. — Підозрюю, що заноситься на дуже поважну справу.

Спочатку вони зайшли до дівчат і розбудили їх. Обидві страшенно перелякалися. Незабаром усі п'ятеро зі-

бралися в сусідній кімнаті, з якої так загадково зникли батько Джорджі й Смоляний.

Джуліан зачинив двері, зсунув портъери і вмикнув світло. Усім одразу відлягло, бо справді страшно блукати в темряві навпомацки з ліхтариком в руках.

Вони оглянули спорожнілу кімнату. У ній не було нічого, що пояснило б, як зникли люди. Ліжко було зім'яте й порожнє. На підлозі валявся ліхтарик, який Смоляний упустив.

Джорджа знову повторила нібито почуті слова Смоляного, але пояснити їх ніхто не зміг.

— Навіщо кричати про пана Барлінга, якщо в кімнаті був лише твій батько? — запитав Джуліан. — Не міг тут ховатися пан Барлінг... це нісенітниця! У нього немає нічого спільного з твоїм батьком, Джорджо.

— Знаю. Але я впевнена, що чула, як Смоляний вигукнув саме ім'я пана Барлінга, — сказала Джорджа. — А може... а може, пан Барлінг проникнув до кімнати через таємний хід із шафи з якимись темними намірами й повернувся тим же шляхом, прихопивши з собою інших, бо вони його викрили?

Це звучало правдоподібно, але непереконливо. Діти підійшли до шафи й відчинили її. Пошукали серед одягу таємний вхід. Але маленький металевий важіль, який треба було натиснути, щоб камінь зрушився, зник! Хтось його забрав, і тепер у таємний хід неможливо було потрапити!

— Подивіться! — здивувався Джуліан. — Хтось і тут попрацював. Ні, Джорджо, невідомий опівнічний прихोдець не міг повертатися цим шляхом.

Джорджа зблідла. Аж досі вона сподівалася проникнути до Тіммі через цей потайний лаз у шафі. Тепер це

неможливо. Вона серцем линула до Тіммі, бо якби великий відданий пес був із нею, усе виглядало б не так жахливо.

— Я впевнений, що за всім цим стоїть пан Ленуар! — рішуче мовив Дік. — І Блок теж. Закладаюсь, Джорджо, ти бачила, як саме Блок порався тут уночі, гадаю, у темних справах вони з паном Ленуаром — яке їхало, таке й здибало!

— Ну що ж, тоді... не варто розповідати їм про все, що тут сталося! — сказав Джуліан. — Якщо вони стоять за всіма цими чудасіями, нерозумно було б ділитися з ними тим, що ми знаємо. І твоїй матері ми не можемо розповісти, Мерібел, бо вона, природно, тут же поділиться цим із твоїм батьком. Достоту невідомо, що робити!

Енн заплакала. Налякана й розгублена Мерібел теж почала схлипувати. Ось-ось і Джорджа попустить сльозу, але натомість вона тільки оком зморгнула, бо Джорджа ніколи не плаче!

— Хочу побачити П'єра, — хлипала Мерібел, яка обожнювала свого спритного і відчайдушного брата. — Де він? Я знаю, що він у небезпеці! Хочу його побачити!

— Завтра ми його порятуємо, не турбуйся, — ласкаво мовив Джуліан. — Уночі, однак, ми нічого не можемо вдіяти. Наразі у Вершині контрабандистів нам ніхто не порадить і не допоможе. Я пропоную поспати, ніч-мати дасть пораду, а вранці сплануємо наші дії. Може, на той час Смоляний і дядько Квентін самі знайдуться. Якщо ні, то комусь доведеться розповісти про все панові Ленуару, і ми подивимося, що він робитиме! І тоді одразу зрозуміємо, має він до цього якесь відношення чи ні:

здивується він чи засмутиться. Щось він матиме робити: викликати поліцію або перекинути дім догори ногами, щоб знайти зниклих. Ми незабаром зрозуміємо, що тут відбувається!

Усі трохи заспокоїлись після такої промови. Джуліан виголосив її бадьоро й впевнено, хоча й сам відчував тривогу. Він краще за інших розумів, що у Вершині контрабандистів кояться дивні й навіть небезпечні речі! Йому хотілося, щоб дівчата були деінде.

— Тепер слухайте, — рішуче сказав він. — Джорджо, ти йдеш спати разом з Енн і Мерібел у сусідній кімнаті. Замкніть двері й не вимикайте світло. Ми з Діком спатимемо тут, у кімнаті Смоляного, теж з увімкненим світлом, аби ви знали, що ми поруч.

Те, що хлопці будуть поруч, заспокоювало. Дівчата, вкрай стомлені, пішли нарешті до кімнати Мерібел. Енн і Мерібел лягли у свої ліжка, а Джорджа — на зручній канапці, вкрившись грубим пледом. Попри всі хвилювання й занепокоєння, вкрай виснажені дівчата швидко поснули.

Хлопці ще трохи побалакали, лігши на старому ліжку Смоляного, де ще недавно спав дядько Квентін. Джуліан вважав, що до ранку більш нічого не станеться. Брати поснули, але Джуліан ладен був схопитися при найменшому шумі.

Уранці їх збудила вкрай здивована Сера, яка прийшла розсунути порт'єри й подати батькові Джорджі горнятко ранкового чаю. Вона очам віри не йняла, побачивши двох хлопців у ліжку гостя... а самого гостя при цьому не було.

— Що це означає? — уп'ялася в них очима Сера. — Де ваш дядько? Чому ви тут?

— Ми пізніше все пояснимо, — відповів Джуліан, який не хотів повідомляти зайві подробиці балакучій Сері. — Можете залишити нам цей чай, Сера, — ми його залюбки вип'ємо!

— Так, але де ваш дядько? Він у вашій кімнаті? — дивувалася Сера. — Що коїться?

— Якщо хочете, можете піти пошукати його в нашій кімнаті, — сказав Дік, бажаючи нарешті спекатися розгубленої служниці.

Сера вийшла з кімнати, думаючи, що в будинку всі збожеволіли. Гарячий чай вона їм, однак, залишила, й хлопці одразу віднесли його дівчатам. Джорджа відімкнула їм двері, і всі по черзі випили гарячого чаю з одного горнятка.

Сера незабаром повернулася разом з Герріет і Блоком. Обличчя Блока, як і завжди, залишалось безвиразним.

— У вашій кімнаті нікого немає, Джуліане, — почала Сера.

Але тут Блок скрикнув і гнівно вирячився на Джорджу. Він гадав, що вона сидить зачинена у своїй кімнаті, а вона тут, у кімнаті Мерібел, попиває чай.

— Як ти вибралася? — спитав він. — Я доповім пану Ленуару. Тебе покарано!

— Заткни пельку! — кинув йому Джуліан. — Не смій так розмовляти з моєю кузиною. Я впевнений, що ти замішаний у цій темній справі. Забирайся геть, Блоку!

Чув Блок чи ні, але він не рушив з місця. Джуліан підвівся з рішучим виразом обличчя.

— Забирайся з кімнати! — сказав він, примружуючи очі. — Чуєш? Гадаю, Блоку, поліція може тобою зацікавитися. А тепер геть звідси!

Герріет і Сера скрикнули. Вони нічого не могли збагнути. Обоє вп'ялися очима в Блока й позадкували з кімнати. На щастя, Блок теж пішов, зло зиркнувши на рішуче налаштованого Джуліана і наостанок кинувши:

— Я піду до пана Ленуара.

За кілька хвилин до кімнати Мерібел зайшло подружжя Ленуарів. Пані Ленуар виглядала на смерть сполоханою, а пан Ленуар був засмучений і спантеличений.

— Ну, що тут коїться? — почав він. — Блок з'явився до мене з якоюсь неймовірною історією. Каже, що твій батько зник, Джорджо, і...

— І П'єр теж! — зайшлася плачем Мерібел. — Нема П'єра! Він теж пропав!

Пані Ленуар скрикнула:

— Про що ти, Мерібел? Як він міг зникнути? Про що ти говориш?

— Мерібел, мабуть, краще я про все розповім, — сказав Джуліан, не бажаючи, щоб мала усе вибовкала. Зрештою, дуже ймовірно, що за всім цим стояв пан Ленуар, і нерозумно було б усе йому викласти.

— Джуліане, розкажи мені, що ж сталося. Мерщій! — благала засмучена пані Ленуар.

— Минулої ночі дядько Квентін зник зі свого ліжка, і П'єр теж пропав, — коротко повідомив Джуліан. — Звичайно, вони ще можуть з'явитися.

— Джуліане! Ти щось приховуєш, — раптом сказав пан Ленуар, дивлячись на хлопця впритул. — Будь ласка, нічого не приховуй. У такий час не можна втаємничуватися!

— Розкажи йому, Джуліане, розкажи, — скигвила Мерібел.

Але Джуліан затявся й суворо подивився на неї.

У пана Ленуара побілів кінчик носа.

— Я йду в поліцію, — сказав він. — Може, ти радше їм розкажеш, хлопче. Поліцаї пояснять тобі, що до чого!

Джуліан страшенно здивувався.

— Щиро кажучи, я не сподівався, що ви схочете йти в поліцію! — вирвалося у нього. — Адже вам є що приховувати!